

Biblia je Božím slovom pre človeka

Biblia je Božím slovom pre človeka.

Prostredníctvom Svätého Písma sa k nám prihovára Boh. Ale táto Božia reč je oblečená do šiat ľudského slova.

Verbálna inšpirácia: V stredovekej knižnej maľbe sa často vyskytuje zvláštny obraz: Niektorý z evanjelistov práve píše svoje evanjelium, má pred sebou pultík s rozpísaným rukopisom. Hlavu má naklonenú, pričom načúva holubici, ktorá sa vznáša pri jeho uchu. Holubica, symbol Ducha Svätého, mu šepká slová, ktoré má zapísať.

Takýmito obrazmi chceli maliari znázorniť pravdu viery, že Biblia je kniha inšpirovaná Duchom Svätým, že je to predovšetkým Božie slovo.

Ako je to vlastne myslené s tou inšpiráciou? Myslí sa tu tým, že človek – evanjelista – fungoval len ako dobrý pisár, ktorý zapisoval, čo mu Duch Svätý slovo za slovom diktoval? Takúto predstavu mali teológovia v 16. a 17. storočí. Nazýva sa verbálna alebo slovná inšpirácia. Dnes si to už nikto takto nepredstavuje. Činnosť Ducha Svätého pri vzniku Písma svätého si predstavujeme ako reálnu – vecnú inšpiráciu.

Starý zákon vznikol tisíc rokov: Dnes vieme, že ľudský podiel na vzniku Biblie je veľký. A že každá kniha Písma svätého nie je len prácou jedného ľudského autora, ale že sa na nej podieľalo viacero osôb po mnohých generáciách.

Len Starý zákon je zbierkou kníh, na ktorej ľudská práca trvala viac ako tisíc rokov. A nevznikli tak, že by bola najprv napísaná jedna – v tej podobe, ako ju poznáme dnes – potom druhá a ďalšia a posledná koncom minulého tisícročia. Knihy Starého zákona začali zostavovať do dnešnej podoby až v dobe po babylonskom zajatí Izraelitov (587 pred Kristom) na základe starších náboženských textov. Tie staršie texty mali za sebou už tiež svoj storočný vývoj – boli stále znovu prepisované, upravované a dopĺňované podľa potrieb svojej doby.

Najzložitejší bol vznik Pentateuchu (Piatich Mojžišových kníh). Ich formovanie trvalo dlhé stáročia.

Taktiež je potrebné vedieť, že mená postáv, ktorými sú spisy označované (Kniha Mojžišova, Jozue, Jób, Izaiáš a pod.) sú nadpisy. V žiadnom prípade nie sú to podpisy, to znamená, že neoznačujú pisateľa kníh, ale ich ústrednú postavu.

Keď toto vieme, nemôže sa nám stať, aby sme žiadali od Biblie dejepisnú alebo prírodovedeckú presnosť. O toto tu predsa ani nejde. Pochopíme však, že Starý zákon nechce byť knihou popisujúcou minulosť, ale chce ovplyvniť našu prítomnosť, keď nám pomôže pochopiť Boží vzťah k človekovi a vzťah človeka k Bohu.

Všetky rozpravy, či už v podobe báji alebo historických popisov sú formou, ako pretlmočiť poučenie o základných otázkach života vo všetkých časových úsekoch a dobách: čo je človeku na škodu, a čo je mu na úžitok.

Zrod Nového zákona bol jednoduchší. Zrod kníh Nového zákona bol menej zložitý. Naznačíme si to na vzniku evanjelií.

Ústrednou postavou a témou evanjelií je Ježiš. Všetko o tom, čo Ježiš konal a učil. Najprv o tom začali apoštoli kázať. Pritom sa už začali tvoriť ustálené formulácie, najstaršie články viery, ako je napríklad 1 Kor 15,36. Takéto stručné súhrny sú predstupňom apoštolského Vyznania viery, Kréda.

Popri týchto vieroučných súhrnoch sa formovali aj Ježišove výroky. Ježišove výroky vyrieknuté pri rôznych príležitostiach boli usporiadané podľa tematickej príbuznosti.

Keď sa objavila druhá generácia kresťanov, už nestačilo len ústne rozprávanie (kázanie): oni už neboli očitými svedkami. Pre nich bolo potrebné doterajšie ústne kázanie aj zapísať. A tak, keď evanjelista Lukáš v druhej polovici 1. storočia písal svoje evanjelium, boli tu už staršie, skôr zapísané evanjeliá. Markovo a Matúšovo.

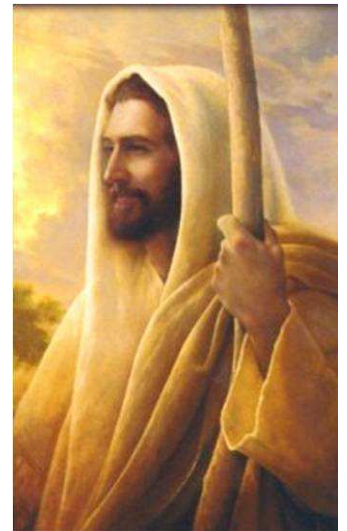
Jánovo evanjelium vzniklo ako posledné – je to poznať na tom, ako sa výrazne od tých najstarších odlišuje.

Biblia je Božím slovom, adresovaným človeku. Áno, Biblia je veľmi ľudská kniha, napísaná ľuďmi pre ľudí. Ale aj napriek tomu je to Božie slovo, lebo jej autorom je sám Boh, ktorý o nás hovorí a sa k nám prihovára. Keby to tak nebolo, Biblia by bola len jednou z úctyhodných pamiatok staroveku, ako je napríklad Sokratova obhajovacia reč alebo asýrske, babylónske či grécke spisy.

Vnímame ich, sledujeme ich obsah, ale do nášho života už nezasahujú.

Ale v Biblii hovorí sám Boh a pozorný poslucháč to cíti. A to stojí zato, aby sa človek k Biblii neustále vracal.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Sme jeho ľud a ovce z jeho stáda.

1. Jasaj na chválu Božiu, celá zem; + s radosťou slúžte Pánovi, * s plesaním vstupujte pred jeho tvár. — R.
2. Vedzte, že náš Pán je Boh; + on je náš Stvoriteľ a jemu patríme, * sme jeho ľud a ovce z jeho stáda. — R.
3. Lebo Pán je dobrý; + jeho milosrdenstvo trvá naveky * a jeho vernosť z pokolenia na pokolenie. — R.

Pred konferenciou o Ladislavovi Hanusovi sme my „cezpoľní“ na Spišskej Kapitule aj nocovali. O siedmej ráno sme sa stretli pred vrátnicou, aby sme šli na svätú omšu. „To ticho!“ - spontánne zareagoval každý, kto postupne prichádzal... Ticho neznamená prázdno a veľa hluku či záplava informácií neznamená naplnenie. Je to paradox životnej atmosféry, do ktorej sme chtiac-nechtiac ponorení a na ktorú sme si privykli ako na znečistený vzduch. Až keď sa človek ocitne v atmosfére ticha a harmónie, uvedomí si, o čo je bežne ukrátený. Pracovníci zo zamorených prevádzok chodievali na rekreáciu, deti z miest chodia do školy v prírode. Je to aspoň malá náplasz. Niečo podobné sa naliehavo žiada v duchovnej oblasti. Vedieť sa utiahnuť do ticha, vedieť si ho vytvoriť aj doma, i keď zvonka stále doliehajú nejaké ruchy. Nejde o ticho na relax a liečenie nervov. Ide o objav ticha, v ktorom hovorí Boh, o naplnené ticho.

V skupine miništrantov, neposedných a hravých ako živé striebro, jeden zahlásil: „Podme počúvať ticho!“ Zhasli sme svetlo, zapálili sviečku a v miestnosti plnej hier a smiechu zrazu nastalo posvätné ticho. Po pár minútach každý tlmenejším hlasom hovoril, aké myšlienky mu prechádzajú hlavou. Objavili sme veľké bohatstvo a vzájomnú blízkosť a ten návrh potom zaznieval dosť často: „Teraz podme počúvať ticho.“ Robievali sme to aj na lúke, v rannom či večernom lese. Koľko krásnych zvukov človek zachytí okolo seba. No najmä v sebe. A to sme len v prirodzenej rovine. Práve ticho tvorí aj prienik do Božieho sveta. Svätci, čo najviac obohatili ľudstvo, trávili veľa času v tichu a samote. Obrodu rodiacej sa Európy cez benediktínske hnutie predchádzali roky samoty a modlitby, ktoré trávil svätý Benedikt v jaskyni v subiacých lesoch. Duchovné cvičenia, ktoré svätý Ignác po obrátení písal v samote manreskej jaskyne, celé storočia ponúkajú duchovnú orientáciu ľuďom všetkých spoločenských kategórií.

Keď Ježiš hovorí, že je Dobrý pastier, nechce tým svojich nasledovníkov nazvať nerozmyšľajúcim stádom oviec, ako mu to vyčítajú tí, čo nerozumejú reči obrazov ani životu jeho doby. Hovorí ním o osobitnej starostlivosti voči každému z nás, o rešpektovaní individuality a vnútorného sveta. Hovorí o osobnom vzťahu. A hovorí aj o paradoxe našej doby: že nemé zvieratká vedia rozoznať hlas pastiera, ktorý ich vedie na dobrú pašu, kým rozumní ľudia stratili vnútorný sluch a nechávajú sa strhávať lákaním hlučných materiálnych ponúk.

Táto nedeľa je aj nedeľou modlitieb za duchovné povolania. Kríza povolání je tiež krízou počúvania, toho, že veriaci nevedia vo svojich pastieroch začuť Boží hlas a často zastanú len pri ich vonkajších nedostatkoch. A je to aj kríza povolávaných - na povolání je totiž podstatné zachytiť práve tichý Boží hlas, volajúci do duchovnej služby a naplňajúci túto službu šťastím a duchovným zmyslom. Treba si vytvoriť ticho a započúvať sa do hlasu toho, ktorý v ňom hovorí.

MARIÁN GAVENDA

- Minulú nedeľu sa uskutočnila zbierka pre potreby farnosti. Na tento účel sa vyzbieralo 340,56 Eur (10260,- Sk). Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!
- V nedeľu 25. apríla 2010 o 14,30 h. vás pozývame na Poklonu na nedeľu Dobrého pastiera. V túto nedeľu sa konajú osobitné prosby za kňazské a rehoľné povolania. Pri všetkých svätých omšiach sa koná zbierka na seminár.
- V sobotu 1. mája 2010 je fatimská sobota. Po skončení svätej omše sa pomodlíme fatimský ruženec.
- Začína sa mesiac máj, mesiac Panny Márie. Počas tohto mesiaca vás pozývame na májovú pobožnosť, či už tu v kostole alebo doma v rodinnom kruhu prostredníctvom rádia Lumen.

Drahí bratia a sestry! V týchto dňoch si pripomínáme 140. výročie založenia Spolku svätého Vojtecha. Využívame túto príležitosť, aby sme verejne prejavili úctu voči tomuto dielu, ktoré desaťročia pomáha pri šírení viery, kultúry a vzdelávania v našich farnostiach a rodinách. V súčasnosti má Spolok svätého Vojtecha vyše stotisíc členov, a takmer v každej obci na Slovensku má nadšencov, ktorí pomáhajú pri distribúcii podielových kníh a vyhľadávaní nových členov. „Dobré rodiny sú semenišťom nových kňazských povolání“ – povedal Svätý Otec Ján Pavol II. Preto v dnešný Svetový deň modlitieb za duchovné povolania radi pripájame modlitbu vďaka za všetko, čo Spolok svätého Vojtecha robí v oblasti posväcovania rodín. Spolok svätého Vojtecha má na území Slovenska 25 predajní, v ktorých nájdeme bohoslužobné predmety, devocionále, či modlitebné knižky a duchovnú literatúru. Zakladateľ Spolku svätého Vojtecha, Andrej Radlinský, chcel vybudovať inštitúciu, ktorá by pomáhala veriacim orientovať sa v živote spoločnosti a posilňovala ich katolícku identitu. Dnes stojíme pred úlohou nanovo premyslieť prostriedky, ktorými chceme tieto ciele realizovať.

Hoci Spolok svätého Vojtecha riadia ľudia, z ovocia jeho činnosti cítiť Božie požehnanie. Každá kniha pomáha odovzdávať vieru. Na tento úmysel kňazi, členovia Spolku svätého Vojtecha obetujú na sviatok svätého Vojtecha svätú omšu za všetkých živých i zosnulých členov, aby sa dedičstvo našich otcov zachovalo pre budúce generácie.

V Roku kresťanskej kultúry vás, bratia a sestry, zvlášť pozývame na spoluprácu so Spolkom svätého Vojtecha, ktorý je už 140 rokov významným širiteľom kresťanskej kultúry. Pričiňme sa o to, aby sa zveľaďoval a bol čoraz viac prítomný v našich rodinách. K tomu zvolávame na Spolok svätého Vojtecha a na vás, bratia a sestry, na príhovor Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska, a na príhovor svätého Vojtecha hojné Božie požehnanie.

Vaši biskupi

Sväté omše v 4. Veľkonočnom týždni (C)

26.IV. pondelok

18.00 *Za + Alojziu Peškovú (1. výročie)*

27.IV. utorok

18.00 *Za + Rudolfa a Margitu Nemcových, dcéru Helenu a starých rodičov*

28.IV. streda

18.00 *Na úmysel celebranta*

29.IV. štvrtok

18.00 *nebude*

30.IV. piatok

18.00 *Na poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu a Srdcu Panny Márie (Pešková)*

1.V. sobota

8.00 *Za živých a členov Ružencového bratstva*

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

2.V. 5.Veľkonočná nedeľa (C)

8.00 *Za + Štefana a Vilmu Slezákových a syna Viliama*
Lektori: Hrdlovičová, Šúplatová

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Jurišová, Kosnáčová

Liturgický kalendár

26.IV. pondelok	sv.Klétus, pápež
27.IV. utorok	bl.Zita, panna, a služobnica
28.IV. streda	sv.Peter Chanel, kňaz a mučeník
29.IV. štvrtok	sv.Katarína Sienská, panna, učiteľka Cirkvi
30.IV. piatok	sv.Pius V., pápež
1.V. sobota	sv.Jozef, robotník, sv.Žigmund, kráľ

Slovo na dnes

Anjel Tolerancie

Tolerancia pochádza zo slova *tolerare* = niesť, zniesť, niesť bremeno, znášať, trpieť. Tolerantný človek je ochotný zniesť aj opačný názor toho druhého. Tolerancia je teda ochota znášať ľudí, ktorí nie sú na rovnakej vlnovej dĺžke ako my. Myslí sa tým veľkorysosť a úcta k človeku, ktorý zastupuje inú mienku a náboženské presvedčenie ako my sami. Lessing vo svojej knihe *Múdry Nathan* veľmi chválil znášanlivosť k iným náboženským presvedčeniam ako znak osvieteného a múdreho človeka. V našom chápaní je tolerancia znakom skutočnej ľudskosti. Keď sa stratí, človek znova upadne do barbarstva. Obmedzený fanatik vidí zlého človeka v každom, kto zmyslí inak. Tolerantný človek si váži každého aj s jeho mienkou. Tolerancia sa ako cnosť v medziľudských vzťahoch žiada práve v našej pluralitnej spoločnosti. Bez tolerancie by naša spoločnosť nebola schopná prežiť. Nejde o zhodu s tým druhým, ale o správanie, ktoré sa snaží pochopiť toho druhého. Nemyslí sa ani ľahostajnosť, ale skôr záujem o druhého, o to, čo mi je spočiatku cudzie. Tolerancia v nijakom prípade neznamená ani nedostatok vlastného stanoviska, práve naopak. Skôr žiada jasné a pevné stanovisko. Len keď mám dobré stanovisko, môžem podržať toho druhého. Inak by sme sa obaja stratili vo víre emócií. Čo tento postoj však bezpodmienečne vyžaduje, je úcta k druhému. Tolerantný človek sa pokúša pochopiť toho druhého, dovolí mu byť taký, aký je. Zbaví sa svojich predsudkov, ktorými často nevedome ohraničujeme druhých tak, že sa už nemôžu hýbať.

Dnes je tendencia prekrývať náboženstvá paušálnym podozrením z netolerancie. No vo všetkých náboženstvách sa ustavične ospevovala tolerancia. Keď sa v islame pohostinnosť k cudzincom a uprednostňovanie hosťa stalo náboženským príkazom, tak ešte aj dnes slúži ako vzor, ako by rozličné náboženstvá mohli viesť spolu dialóg, a pritom sa nezavaľovať vzájomnými nárokmi na pravdu. V dialógu sme hosťami toho druhého a spočiatku vďačne prijímame, čo nám ako hostiteľ ponúka. Svoje myšlienky najprv upriamime na dobrotu toho druhého a snažíme sa vidieť aj to, čo máme spoločné. Potom takmer sami od seba vznikajú mosty, na ktorých sa spolu môžeme zísť. Tolerantný človek nevníma inakosť a odlišnosť ako hrozbu, ale ako milosť a podnet na to, aby sa prihovril tomu druhému. „Obohaťme sa navzájom o to, čo máme iné,“ povedal francúzsky básnik Paul Valéry. Aj v kresťanstve od samotného začiatku existuje tento podnet. Ježiš nás k tomu vyzval. Na rozdiel od puritánov, ktorí by z cirkevného spoločenstva najradšej vyhodili všetkých, čo nezodpovedajú ich normám, Ježiš nás napomína, aby sme kúkoľ a pšenicu nechali rásť až do žatvy. Až potom dôjde k rozdeleniu (porov. Mt 13,24-30). Nám neprislúcha posudzovať alebo dokonca odsudzovať ľudí. Tolerantný človek vie čakať. Dúfa, že ten druhý si nájde svoju cestu, aj keď je iná, než tá jeho. Spolieha sa na to, že blížny nájde tú cestu, ktorá ho uvedie do života, aj cez okľuky a scestie. Ježiš uvádza samotného Boha ako príklad tolerancie, ktorú by sme si mali navzájom preukazovať. Boh „dáva slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posiela dážď“ na spravodlivých i nespravodlivých“ (Mt 5, 45). Tak by sme aj my mali nechať svietiť slnko našej žičlivosti na všetkých ľuďoch. Potom môže aj v zdanlivo zlom človeku vyklíčiť dobro. Veď odkiaľ vieme, prečo ten druhý pácha zlo? Možno to robí zo zúfalstva. Možno zraňuje

druhých preto, že aj jeho ranili, a svoje rany vie uniesť iba tak, že sám rozdáva údery.

Nie je ľahké byť tolerantný. Ani sa nenazdáme, a už je tu predsudok voči druhému. Je nám nesympatický. Pozeráme naňho cez tmavé okuliare a objavujeme len samé nepríjemné veci. Nevidíme ho takého, aký je. V tom nesympatickom mužovi vidíme skôr všetkých mužov, ktorí nás v živote ranili: otca, starého otca, brata, učiteľa, farára, suseda, nadriadeného. Nemôžeme za to, že sa v nás objavil takýto predsudok. Je v nás skôr, než vôbec začneme rozmýšľať. Tolerancia teda znamená, že napriek svojim skúsenostiam dáme tomu druhému šancu, že ho nebudeme posudzovať. Predsudok je tam. Dívam sa naň, a nezlostím sa kvôli tomu. Zároveň sa však od neho dištancujem. Zakážem si robiť úsudky o druhom. Poskytnem mu priestor, ktorý potrebuje, aby ukázal, aký v skutočnosti je.

Duša je plná predsudkov, nenávisť, obmedzenosti a odsudzovania. Preto potrebujeme anjela tolerancie, ktorý oslobodí našu dušu od všetkých mrakov, čo zatmňujú náš život. Želám ti, aby sa k tebe vždy rýchlo postavil anjel tolerancie, keď sa v tebe začne vynárať negatívny obraz o tvých blížnych. Anjel by ťa chcel upozorniť na jeho nespornú dôstojnosť. Privedie ťa k tomu, aby si slnko svojej žičlivosti nechal svietiť aj naňho a aby si dážď svojej lásky nechal padať aj naňho, aby Boží život mohol vykvitnúť aj v ňom.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Pri čítaní Svätého písma

Bože, vo Svätom písme hovoríš k nám, ľuďom. Keď beriem do rúk Bibliu, chceš prehovoriť ku mne. Otvor mi srdce, aby som v tvých slovách objavil tvoje srdce.

Zošli mi svojho Svätého Ducha, aby som porozumel tvojim slovám, spoznal v nich teba, ktorý prebývaš pri mne a vo mne, ktorý sa mi prihováraš, lebo ma miluješ a chceš mi ukázať cestu k pravému životu.

Daj, nech v tvých slovách objavím spásu a uzdravenie.

Niekedy ma slová v Biblii nahnevajú.

Daj, nech práve vďaka týmto slovám spoznám, kto v skutočnosti si a kým som ja pred tvou tvárou.

Svätý Augustín raz povedal, že Božie slovo je mojím nepriateľom iba vtedy, keď sám so sebou zaobchádzam ako s nepriateľom.

Keď sa spriatelím sám so sebou, bude aj Božie slovo mojím priateľom.

Daj, nech sú mi tvoje slová slovami priateľa, ktorý mi otvára oči,

aby som uvidel pravdu o svojom živote a o tajomstve tvojej nepochopiteľnej lásky.

Slovami priateľa, ktorý ma sprevádza a upozorňuje na mnoho vecí, ktoré by som ináč prehládol.

Daj, nech sú mi tvoje slová slovami uzdravenia a očistenia od všetkých zraňujúcich a krutých slov, ktoré som počul.

Nech sa všetky ničivé slová, ktoré sa vo mne občas hromadia, premenia na slová života.

Stoj pri mne vo svojom slove a daj, nech ťa môžem vnímať ako toho, ktorý prehovára k ľudským srdciam a v slovách, ktoré budem s bdelým srdcom čítať, hovorí práve ku mne. Amen.

ŽIVOTNÁ ŠANCA Milionára Eugena Landa požiadali, aby sa prihovril žiakom šiestej triedy. Chcel im povedať niečo, čo by ich motivovalo viac sa učiť. Keď o tom rozmýšľal, nevedel na nič prísť. Čo mohol povedať, aby inšpiroval žiakov, z ktorých väčšina nemala kvôli zlej finančnej situácii nijakú nádej po skončení základnej školy ďalej študovať? Po príchode do triedy sa mnohé černošské deti, ktorých tam bola väčšina, nechceli na neho ani len pozrieť. Uvedomil si, že nemá zmysel hovoriť to, čo pôvodne zamýšľal. Roztrhal pripravené poznámky a rozhodol sa hovoriť im zo srdca. „Zostaňte v škole a poriadne sa učte,“ vyzval ich, „a ja zaplatím za každého z vás všetky školské poplatky.“

V tej chvíli sa životy mnohých týchto detí zmenili. Uvedomili si, že ich snaženie má zmysel a cieľ. Prvýkrát mali nádej a vyhlídku do budúcnosti. Jeden z nich povedal: „Mám sa na čo tešiť. Mám nádej, že v živote niečo dosiahnem. Je to nádherný pocit.“ A potom sa začali diať zázraky. Takmer 90 percent žiakov tejto triedy dosiahlo vysokoškolské vzdelanie.

Keď budeš mať niekedy pocit, že ťa škola nudí alebo život nebaví a že nič nemá zmysel, pomysli na to, že pred tebou je vždy šanca dosiahnuť niečo, o čo sa opláti zápasit'.

***Beznádejné situácie neexistujú.
Existujú len ľudia, ktorí si myslia,
že sú beznádejné.***

Clare Boothe Luce

**Lectio divina
Ísť za Pastierom**

Jn 10,27-30

(Ježiš povedal Židom:)

²⁷Moje ovce počúvajú môj hlas. Ja ich poznám a ony ma nasledujú. ²⁸Ja im dávam večný život a nezhynú naveky, nik mi ich nevytrhne z ruky. ²⁹Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší než všetci, a nikto ich nemôže vytrhnúť Otcovi z ruky. ³⁰Ja a Otec sme jedno.

Ďalšie čítania: Sk 13,14.43-52; Ž 100,2-3.5; Zj 7,9.14-17

ČÍTANIE:

Tieto verše tvoria časť dlhšieho úryvku, v ktorom Ján podáva správu o živé debate medzi Ježišom a ľuďmi o jeho vzťahu k Bohu Otcovi.

Dialóg sa končí tým, že ľudia chcú Ježiša ukameňovať. Keď Ježiš namietal proti ich smrtiacemu úmyslu, oni mu odpovedali: „Nekameňujeme ťa za dobrý skutok, ale za rúhanie a preto, že sa robíš Bohom, hoci si len človek.“ (Jn 10,33)

Ježiš vidí do ich srdíc hlbšie, než si sami uvedomujú.

On vedel, že by ho neprijali, keď hovorí: „Ale vy neveríte, lebo nie ste z mojich oviec“, (verš 26). A oni neboli jeho ovcami, pretože mu ich Otec nedal ako jeho veriacich.

Ježiš poukazuje na tento tajomný dar a úžasnú milosť viery. Nikto nemôže uveriť v Ježiša, ak mu to nie je dané z milosti Otca.

V Jn (6. kapitola) Ježiš rozvádza túto myšlienku iným spôsobom. Svojim zmäteným poslucháčom povedal, že on je Boží chlieb, ktorým sa musia sýtiť, ak chcú žiť (Jn 6,25-59). Tu je opäť, aby uverili, potrebný Boží dar milosti.

A Otec je jeho jediným darcom. Ak Boh Otec obdaruje jednotlivca milosťou, táto osoba patrí Ježišovi a stane sa jednou z jeho „oviec“. Bude mu daná schopnosť rásť v chápaní všetkého, čo ho Ježiš učí, a prijme večný život. Ale aby mohlo prísť k rastu, musíme byť v neustálom kontakte s Ježišom.

Ľudia, ktorí chceli Ježiša ukameňovať, neprijali Otcov dar viery. Ak by ich srdcia a mysle boli otvorené, uvideli by, že toto bola ich možnosť hľadať Pánovu pomoc a milosť uveriť. Ale „capi“ (Mt 25,32) to odmietli a nechceli prijať Ježiša ako Božieho Syna. V týchto neistých časoch neexistuje silnejší prísľub ako ten, čo dal Ježiš tým, ktorí ho nasledujú. Toto je neskôr vysvetlené v Rim 8,38-39. Je to pravda - nič nás nemôže odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi. Tento prísľub je nielen prísľubom tohto života, ale presahuje našu smrť do večnosti.

MEDITÁCIA:

V týchto pár veršoch Ježiš spomína niekoľko výhod z toho, že sme jeho ovcami.

Porozmýšľajme o tom, čo to pre nás znamená. Ako kresťania veríme, že Boh vie všetko, ale niekedy konáme a modlíme sa, akoby nevedel. Vo verši 27 nám Ježiš pripomína, že on pozná každú svoju ovцу osobne. Zdá sa nám to neuspokojivé a nepohodlné? Uvažujme nad svojou odpoveďou.

„Moje ovce počúvajú môj hlas. Ja ich poznám a ony ma nasledujú.“ Ako dobre počúvame Ježišov hlas a konáme to, čo od nás žiada? Prosme Ježiša, aby nám pomohol konať to, čo bude pre nás najlepšie, a aby sme sa mu stali viac poslušnými.

Ak je viera v Ježiša darom od Otca, ako to ovplyvňuje náš postoj k ľuďom, ktorí v Ježiša neveria?

MODLITBA:

Predložme Bohu to, čo nám odhaľuje v tomto úryvku, a strávme s ním čas v modlitbe, v meditácii. Nenáhľime sa, modlíme sa pomaly.

Čítajme Ž 100 a použime ho na vzdávanie vďaky Bohu za to, že nám dáva dar viery v Ježiša.

KONTEMPLÁCIA:

Uvažovali sme už niekedy o tom, že ako veriaci máme dar od Otca v podobe jeho Syna Ježiša? Porozmýšľajme nad vzťahom s Ježišom ako naším pastierom.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku